

tigt, og det er ligeledes rigtigt, at Hofjægermester Brun har sagt til Dr. Muus, at det netop var en af Aarsagerne til Dr. Langhoffs Afskedigelse fra Tvangsarbejdsanstalten, at man mente, han var drikkældig. Det har han forklaret ved Vidneafhøringen. Han blev spurgt: „Omtalte Vidnet ved nævnte Lejlighed vidneindstævntes Drikkældighed, og udtalte Vidnet, som er Medlem af Direktionen for nævnte Anstalt, at man i Direktionen var ganske klar paa, at det var ganske uforsvarligt at beholde vidneindstævnte som Læge der?“, og under Ed aflægger Hofjægermester Brun den Forklaring: „Ja, i det hele, men maaske er der kun sagt, at det var uforsvarligt“. Altsaa, Hofjægermester Brun har omtalt vidneindstævntes Drikkældighed for Dr. Muus og sagt, at Direktionen var ganske klar paa, at det var ganske uforsvarligt at beholde vidneindstævnte som Læge der.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om Inspektøren for Maribo Tvangsarbejdsanstalt, Rasmus Nielsen, nogen Sinds havde set Langhoff fuld, og derom har han afgivet Forklaring i Forhøret. „Komparenten har af Opsynsmand Hans Hansen, der var ansat paa Anstalten, hørt, at Langhoff, da han en Gang som Læge aflagde Besøg paa Anstalten, havde været kendelig paa- virket af Spiritus. Forskellige Patienter og Tvangsfanger have ogsaa sagt til Komparenten, at Langhoff ved sine Besøg af og til har lugtet af Spiritus. Komparenten har derhos, da han en Aften forrige Foraar, vistnok i April Maaned — det er det samme Tidspunkt, som jeg stadig sigter til — „da han tilfældig var til Stede paa Saksjøbing Jernbanestation, set Langhoff styre fra Ventesalen hen til Jernbanskepuen i en Tilstand, hvor han efter Komparentens bestemte Overbevisning var paa- virket i en saadan Grad af Spiritus, at det var kendeligt, at han, Langhoff, ikke var fuldt Herre over sine Bevægelser, der var en svag Slingren i hans Gang, og hans Ansigt var stærkt blussende“. Det ærede Medlem opfordrede mig til at oplyse dette.

Man har rettet Angreb mod mig, fordi jeg ikke spurgte Dr. Muus, om der var noget i Vejen med Langhoff, men naar der ikke hos mig er vakt den fjerneste Mistanke, hvordan i al Verden kan jeg saa finde paa at spørge? Der har ikke været givet mig den ringeste Lejlighed dertil.

Der er dernæst rettet det Spørgsmaal, om Stadslæge Hoff skulde ansættes i Læge Muus' Embede. Jeg har kun været be-

sjælet af det eneste Ønske at finde den Mand, som jeg troede var bedst egnet dertil. Nu bliver der fra Socialdemokratiets Side rettet Indvendinger mod Etatsraad Hoff. Jeg skal spørge hans overordnede, Borgmester Jensen, om han har noget som helst at klage paa Manden. Efter hvad jeg ved, er Borgmester Jensen overordentlig veltillfreds med Stadslæge Hoff, og han har været i Kommunens Tjeneste, tror jeg, i 25 Aar eller lignende.

Det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) talte om, at jeg havde sagt, at det var Muldvarpearbejde, han gjorde. Ja, ved det Udtryk sigtede jeg ikke til, at han var gaaet til min Konseilspræsident, men jeg sigtede til, at det samme, han havde sagt til min Konseilspræsident, havde han sagt til mange andre, og at han i „Nationaltidende“ har antydnet, at han sad inde med noget, som, naar det kom frem, nok skulde fælde Justitsministeren. Flere ærede Medlemmer i denne Sal have sikkert hørt det ærede Medlem sige dette. Jeg kender de to Ting, han har sagt til Konseilspræsidenten, og nu maa det ærede Medlem gøre eet af to: Enten maa han lade være med at udbrede den Slags Rygter om mig, eller ogsaa maa det ærede Medlem her i Tinget, saaledes som jeg har bedt ham om, rette Beskyldningerne lige imod mig, saa at jeg kan svare derpaa med det samme. Det ærede Medlem maa gøre eet af to, han kan ikke optræde paa anden Maade. (Landbrugsministeren [Anders Nielsen]: Kan ikke?). „Hvad sagde jeg? Naa, altsaa han bør ikke optræde paa anden Maade.

I det, som det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) sagde, var der noget, som slog mig. Det ærede Medlem sagde, at for Fremtiden vilde det rimeligvis være letteré at vinde Forstaaelse for Klager over Embedsmænd, end det hidtil har være. Jeg siger for saa vidt det samme, som, hvis jeg ikke havde taget Hensyn til Redaktør Reventlows Klage, vilde det bogstavelig talt for Fremtiden have været umuligt at føre en Klage mod nogen dansk Embedsmand igennem. Naar der nemlig paa Grundlag af Redaktør Reventlows Klage var optaget saadanne Politiforhør som dem, der ere optagne, og hvori der var oplyst saa meget om den Mand, mod hvem Klagen var rejst, som der er oplyst, og Resultatet deraf dog var blevet, at Justitsministeriet havde svaret Redaktør Reventlow, at hans Klage var uberettiget, og at Læge Langhoff var forbleven i sit Embede som Distriktslæge, saaledes som Sundhedsstyrelsen